

„Mohla byste si ho obléct přes tričko, co máte na sobě. Pak se podívat do zrcadla a odhadnout, jak asi bude vypadat, když pod ním nebudete mít další tričko.“

Žena se na mě podívá, jako bych byla buď ten největší idiot, jakého kdy potkala, nebo člověk, kterého je potřeba hluboce politovat. Každopádně se mou radou neřídí.

„Pojď, Frede,“ pobídne svého poslušného manžela a hodí tu hromadu triček zpátky na regál. Ta na něm balancuje akorát tak dlouho, než Fred a Manželka vyjdou ze dveří, a pak pochopitelně spadne na zem.

Seberu trička, odnesu je na pult a začnu je úhledně skládat.

„Další zákazník, který se domáhá kabinky,“ křiknu dozadu na Susan. Vykoukne z kanceláře.

„Kdybys mi pomohla vyklidit tu komoru vzadu, kabinku bychom měly.“

„Víš, že bych ti pomohla,“ odpovím. „Jenže jsem tady zrovna zavalená prací.“ A vtom vejde Pix.

A já najednou uvěřím ve Velekněžku.

Pix má dnes na sobě kostkovaný vintage kabát a pod ním další dlouhé domácí šaty. Kratičké blond vlasy připomínají jemné chmýří na slupce broskve. Vypadá, jako by právě přišla z jiného místa a času, odněkud, kde je jiné roční období. Jako by na sobě měla lehký sněhový poprašek.

„Ty jo,“ vyhrknu. Místo „ahoj“ nebo „dobrý den“ či jiného normálního pozdravu.

Susan zaznamená můj přihlouplý úsměv a zmizí zpátky v kanceláři.

„Ahoj,“ řekne Pix.

„Sehnala jsi, ehm... tu mapu? Teda ta tvoje kamarádka?“

Pix se usměje.

„Ofira? Jo. Sehnala ji.“

„Bezva.“

Nenapadá mě, co dalšího říct, protože tohle se nemělo stát. Pix se rozhlíží po obchodě, celý ho obhlédne, stejně jako poprvé. Najednou si přeju, aby tady bylo něco skutečně tajemného, třeba nějaká záhadná police, na níž by ležely opravdové kouzelné předměty. Chtěla bych nebyť tím největším cynikem v Salemu, který pracuje v obchodě, jenž patří druhému největšímu cynikovi v Salemu.

Uvědomuju si, že se Pix ještě neusmála. Co mám říct, abych jí zase vykouznila úsměv na tváři? To ticho je mučivé. Horečně přemýšlím nad nějakou normální otázkou, když vtom se mě zeptá: „Máš dnes večer něco?“

„Ne,“ odpovím překotně. „Myslím, že ne. Proč?“

Sáhne do kapsy a vyndá kousek papíru. Podá mi ho. Je na něm napsaná adresa.

„V osm,“ dodá. „Přijď sama.“

Jak říct ano, aby nebylo poznat, že se na to celá třesu? Jak nedat najevo, že tohle je ta jediná hezká věc, která se mi v posledním víc než roce stala?

„Nechcete mě unést, že ne?“ zeptám se. Doufám, že to vyzní úžasně vtipně.

Usměje se. No konečně.

„Budeš muset přijít, jestli to chceš zjistit.“

Kdyby Pix uměla zmizet v oblaku kouře, myslím, že by to udělala. Místo toho odchází, kudy přišla, dveřmi, jako všichni – hloupí, obyčejní smrtelníci. Zase si přeju, abych jí mohla nabídnout něco lepšího. Tajnou chodbu. Kouzelnou bránu.

Susan se přiřzene tak rychle, až mě tím vyleká. „Kdo to byl?“